

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Nc/7/2016
Identifikačné číslo spisu: 6416200949
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6416200949.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého U. T., narodeného XX. decembra XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, matkou ktorého je V. T., bývajúca v O., t.č. vo X., zastúpená Advokátskou kanceláriou GEREG & MESSINGEROVÁ, s.r.o. so sídlom v Banskej Bystrici, Horná Strieborná č. 4, IČO: 47253011, za účasti prokurátora Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom, o návrhu U. M. a L. M., bývajúcich v V., oboch zastúpených advokátskou kanceláriou ŠKODA LEGAL, s.r.o. so sídlom v Banskej Bystrici, Dolná č. 6, IČO: 47244259, na zverenie maloletého do dočasnej starostlivosti a iné, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 19 P 7/2016 a na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 14 CoP 32/2016, v konaní o námietke zaujatosti sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici, takto

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Peter Priehoda, JUDr. Mária Podhorová a JUDr. Anna Snopčoková nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 14 CoP 32/2016.

Odôvodnenie

Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením z 18. apríla 2016 č.k. 19 P 7/2016-136 zamietol návrh U. M. a L. M. (starých rodičov maloletého) na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa domáhali, aby súd dočasne zveril maloletého do ich osobnej starostlivosti, matke zakázal vycestovať s ním do zahraničia a uložil povinnosť prispievať na jeho výživu.

Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie U. M. a L. M., ktorí žiadali napadnuté uznesenie zmeniť tak, že odvolací súd ich návrhu vyhovie.

V priebehu odvolacieho konania podala matka námietku zaujatosti všetkých sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici. Poukázala na to, že podľa jej informácií, ktoré sú dostupné aj na internete (www.aktuality.sk), sa predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici 24. mája 2016 stretol s riaditeľkou a učiteľkou Základnej školy v V., z priestorov ktorej bol maloletý 13. mája 2016 v rámci výkonu súdneho rozhodnutia odvedený proti jeho vôli súdnym úradníkom Okresného súdu Žiar nad Hronom. Podľa

názoru matky pochybnosti o nezáujatosti ňou namietaných sudcov vzbudzuje to, že predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici sa pri nie len zdvorilostnej návšteve školy ospravedlnil jej riaditeľke (ktorá je matkou právnej zástupkyne U. M.) za konanie súdneho úradníka. V námietke zaujatosti matka vyjadrila presvedčenie, že je neprijateľné, aby predseda súdu, teda jeho najvyšší predstaviteľ a nadriadený sudcov tohto súdu, v tak mediálne a politicky osobitne sledovanom prípade navštívil ešte pred rozhodnutím súdu osobu, ktorá je blízkou príbuznou právnej zástupkyne účastníčky konania. Pokiaľ legitímne vyjadrenie vo vzťahu k pochybeniu vyššieho súdneho úradníka urobila ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky, o konaní predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici to isté neplatí. Postup tohto predsedu súdu je neakceptovateľný a so zreteľom na povahu veci, vzťah k účastníkom konania a ich zástupcom vzbudzuje vážne pochybnosti o nezáujatosti všetkých sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici. Jeho konanie vlastne „odobrilo“ nerešpektovanie vykonateľných rozhodnutí súdov. Podľa názoru matky by súd rozhodujúci o tak výrazne medializovanom prípade mal navonok pôsobiť nezáujato tak, aby bol naplnený predpoklad, že koná a rozhoduje nezávislý a nezáujatý súd.

Starí rodičia maloletého označili vznesenú námietku zaujatosti za neopodstatnenú. Podľa ich názoru nie je daný dôvod na prelomenie ústavnej zásady nezameniteľnosti zákonného sudcu, lebo neexistuje objektívna a relevantná obava z nedostatku nestrannosti, ktorá by zakladala legitímnu pochybnosť o nezáujatosti sudcov odvolacieho súdu. Predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici vykonal návštevu Základnej školy v V. ako reprezentant súdnej moci deklarujúci, že konanie súdneho úradníka bolo nesprávne a už sa nebude opakovať. Skutočnosť, že riaditeľka tejto školy je v príbuzenskom pomere k právnej zástupkyňi U. M., nemá význam z hľadiska budúceho priebehu a výsledku odvolacieho konania. Predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici návštevou školy len vyslal signál pre verejnosť, ktorý sa týkal postupu konkrétneho súdneho úradníka pri jeho jednotlivom úkone; tento postup nie je významný z hľadiska veci, o ktorej sa má rozhodnúť na základe odvolania matky.

Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2016 má o odvolaní matky rozhodovať senát 14 Co tohto súdu v zložení JUDr. Peter Priehoda, JUDr. Mária Podhorová a JUDr. Anna Snopčoková. JUDr. Peter Priehoda uviedol, že účastníkov konania nepozná, nemá vzťah k prejednávanej veci ani k účastníkom konania (ich právnym zástupcom); necíti sa byť vo veci zaujatý. JUDr. Mária Podhorová a JUDr. Anna Snopčoková zhodne uviedli, že im nie sú známe žiadne okolnosti, pre ktoré by mohli vzniknúť dôvodné obavy o nezáujatosti ich konania a rozhodovania v predmetnej veci, lebo účastníkov konania ani ich právnych zástupcov nepoznajú, nemajú k nim ani k prejednávanej veci žiadny vzťah a necítia sa byť zaujaté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd nadriadený Krajskému súdu v Banskej Bystrici (§ 16 ods. 1 tretia veta O.s.p.) posudzoval opodstatnenosť tvrdenej možnosti vzniku pochybnosti o nezáujatosti sudcov tohto súdu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vychádzal pritom z § 14 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu veci, k nezáujatému prístupu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to vzťahu: a/ k veci, v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci, alebo b/ k účastníkom konania, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, alebo c/ k zástupcom účastníkov konania, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod b/. Relevantný je tu iba taký vzťah, ktorý by pri všetkej možnej snahe sudcu o správnosť a nestrannosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na vec a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

1. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.), alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 15 O.s.p.). Obsahom práva na prejednanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených

osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je len povinnosť (nadriadeného) súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi [čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“)], možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelených vecí skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní dôvodov namietanej nezaujatosti v konkrétnom prípade treba mať na zreteli judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a tiež najvyššieho súdu.

2. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné zohľadňovať aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Uplatňuje sa tu tzv. teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania (ich zástupcom). Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno ale chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí môže byť aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania len taká okolnosť, ktorá je z hľadiska charakteru a intenzity natoľko významná (závažná), až je celkom zjavné, že sudca napriek zákonom ustanovenej povinnosti a tiež svojho vnútorného predsavzatia nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne (porovnaj napríklad aj I. ÚS 332/08). Subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa podriadiť kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci alebo k účastníkom konania (ich zástupcom) disponuje.

Z čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) vyplýva právo účastníka súdneho konania na nestranný súd, ktorému zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby voči účastníkom postupovali nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžali a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ má právomoc o nich rozhodnúť (m. m. II. ÚS 71/97, III. ÚS 24/05, IV. ÚS 38/09).

V zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy má v určitej právnej veci konať a rozhodovať nezávislý a nestranný sudca vecne a miestne príslušného súdu, ktorý je určený rozvrhom práce príslušného súdu. Tento zákonný sudca by sa už v ďalšom priebehu konania - pokiaľ pre to nie je daný zákonný dôvod - nemal meniť. Inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí, ktorý predstavuje výnimku z ústavnej zásady nezmeniteľnosti zákonného sudcu, stanovuje postup a dôvody, pri prísnom rešpektovaní ktorých možno zákonného sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania vecí. Týmto inštitútom sa v odôvodnených prípadoch sleduje cieľ zmarit' možnosť objektívne hroziaceho rizika, že by vo veci mohol konať a rozhodovať zaujatý, teda nie nestranný sudca (m. m. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Nc

6/2014).

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Nc 6/2012 a 3 Nc 8/2015).

Miera schopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci, od účastníkov konania a od všetkého, čo súvisí s prejednávaním veci, je daná stupňom osobnej a osobnostnej pripravenosti sudcu na výkon súdnictva. Všeobecne sa u sudcu predpokladá a vyžaduje stupeň nadhľadu, ktorý je vyšší než v bežných spoločenských vzťahoch alebo situáciách (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Nc 4/2015).

3. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Aj Ústava deklaruje dva podstatné atribúty súdnictva v Slovenskej republike - nezávislosť a nestrannosť.

Nezávislosť súdnej moci a sudcu znamená, že iné orgány verejnej moci nemajú nijaké oprávnenie vydávať príkazy, ktoré by mohli ovplyvniť výsledok rozhodovacej činnosti súdu alebo sudcu. Nezávislosť súdnej moci je pojem s dvojítm významom; označuje jednak nezávislosť súdov (inštitucionálna nezávislosť), jednak nezávislosť samotných sudcov (individuálna nezávislosť). Nezávislosť sudcu treba vidieť aj ako nezávislosť od zložiek politického systému, nezávislosť v rámci súdnej moci (celého súdneho systému, konkrétneho súdu a tiež sudcu) a napokon aj nezávislosť vec prejednávajúceho sudcu od (neraz aj kritických) názorov vyjadrených v oznamovacích prostriedkoch.

Pri posudzovaní nestrannosti sudcu je potrebné podľa objektívneho kritéria rozhodnúť, či existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť nezaujato (neutrálne) tak, aby žiadnemu z účastníkov nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca nie je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

4. V danom prípade matka namieta zaujatosť všetkých sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Najvyšší súd rozhodoval o námietke zaujatosti len v časti, ktorá sa týkala sudcov odvolacieho súdu, ktorí majú v predmetnej veci konať a rozhodovať ako zákonní sudcovia. Zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávaní veci; ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte [viď § 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z.z.)]. Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2016 sú v danom prípade zákonnými sudcami členovia senátu 14 Co tohto súdu.

Námietka zaujatosti je odôvodňovaná tým, že predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici sa stretol s riaditeľkou Základnej školy v V., ktorej sa ospravedlnil za postup súdneho úradníka pri výkone rozhodnutia, pričom riaditeľka školy je matka právnej zástupkyne U. M..

Najvyšší súd pripomína, že sudca je predstaviteľ súdnej moci. Výmenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené zákonom. Za štát v týchto vzťahoch nekoná súd (ani predseda súdu), na ktorom sudca vykonáva súdnictvo. Súd, na ktorý bol sudca pridelený, je (len) osobným úradom sudcu, ktorý sa najmä po stránke organizačnej, hospodárskej, finančnej podieľa na zabezpečení podmienok pre riadny výkon súdnictva. Tento súd (jeho predseda) nie je oprávnený žiadnym spôsobom zasahovať do rozhodovania sudcov alebo ich akokoľvek ovplyvňovať.

K matkou tvrdeným okolnostiam najvyšší súd uvádza, že pôsobnosť predsedu súdu v oblasti riadenia a správy súdu je potrebné vnímať ako zákonom vymedzený súhrn určitých oprávnení a povinností. V zmysle § 32 a § 33 zákona č. 757/2004 Z.z. orgány riadenia a správy súdu vykonávajú riadenie a správu súdov v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom. Riadenie a správa súdov nesmú zasahovať do rozhodovacej činnosti súdov. Pri výkone súdnictva nie je medzi predsedom súdu a sudcom vzťah nadriadenosti a podriadenosti; predseda súdu nie je sudcovi nadriadený a sudca nie je podriadený predsedovi súdu.

5. Obsah spisu v ničom neindikuje možnosť, že by konanie predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici, na ktoré poukazuje matka, bolo spôsobilé ovplyvniť nestranné a objektívne prejednanie veci zákonnými sudcami.

Predsedovia súdov zabezpečujú riadenie a správu súdov (porovnaj § 35 ods. 1 a 2 zákona č. 757/2004 Z.z.). Medzi ich povinnosti patrí dohliadať na dodržiavanie povinností, ktoré zákon ukladá nielen sudcovi (viď napríklad § 42 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z.), ale aj súdnemu úradníkovi; v prípade dôvodného podozrenia z ich porušovania sú predsedovia súdov povinní (o.i.) vykonať opatrenia nevyhnutné na zistenie skutkového stavu a odstránenie zistených nedostatkov. Pri plnení týchto úloh môžu predsedovia súdov v niektorých prípadoch prísť aj do osobného styku s fyzickými a právnickými osobami, komunikovať s účastníkmi konaní (ich právnymi zástupcami) a prípadne tiež, ak je to dôvodné, adekvátnym spôsobom vyjadriť aj výsledky svojho hodnotenia práce sudcov (napríklad z hľadiska prípadných prietahov v konaní) a tiež súdnych úradníkov.

Aj so zreteľom na vyššie uvedené nemožno samu skutočnosť, že sa predseda Krajského súdu v Banskej Bystrici stretol s riaditeľkou školy, v priestoroch ktorej bol súdnym úradníkom uskutočnený výkon súdneho rozhodnutia, vnímať ako okolnosť vybočujúcu z rámca plnenia povinností predsedu súdu, celkom výnimočnú alebo vo svojej podstate spôsobilú spochybniť nezaujatosť členov senátu 14 Co Krajského súdu v Banskej Bystrici. Na tom nič nemení skutočnosť, že riaditeľka školy je v príbuzenskom vzťahu k starej matke maloletého. Údaje obsiahnuté v spise zreteľne nasvedčujú tomu, že zámerom predsedu súdu bolo navštíviť školu a jej žiakov. Treba si tiež uvedomiť, že konanie predsedu súdu (orgánu riadenia a správy súdu) je konaním osoby odlišnej od sudcov, nezaujatost' ktorých matka spochybňuje. „Zdanie“, ktoré z pohľadu matky vyvolalo konanie predsedu súdu, objektívne nemôže predurčovať „zdanie“ vo vzťahu k zákonným sudcom. Navyše, vyjadrenie predsedu súdu pri návšteve školy sa týkalo osoby súdneho úradníka a spôsobu, akým v priestoroch školy a v prítomnosti jej žiakov uskutočnil výkon súdneho rozhodnutia; toto vyjadrenie sa teda netýkalo veci, o ktorej majú zákonní sudcovia konať a rozhodovať na základe odvolania podaného matkou.

6. Matka v námietke zaujatosti poukázala na dve rozhodnutia ESLP, ktoré sú podľa jej názoru významné aj pre posúdenie opodstatnenosti jej námietky. Najvyšší súd sa s jej názorom nestotožňuje.

Podľa presvedčenia najvyššieho súdu neexistuje žiadna paralela medzi procesnou situáciou významnou pre rozhodnutia ESLP uvádzané matkou (vo veci Nešťák proti Slovenskej republike a vo veci Chmelíš proti Českej republike) a situáciou, v ktorej matka namieta členov senátu 14 Co Krajského súdu v Banskej Bystrici - obsah spisu v ničom nenasvedčuje, že by sa títo zákonní sudcovia vopred vyjadrili o skutkových a právnych okolnostiach významných vo veci, v ktorej majú konať ako členovia odvolacieho senátu, resp. že by mali k niektorému z účastníkov konania osobný vzťah [vyvolaný existenciou súdneho sporu medzi sudcom a účastníkom konania (vzťah takej povahy bol formulovaný v rozhodnutí ESLP vo veci Chmelíš proti Českej republike)].

Existencia takýchto okolností v prípade JUDr. Petra Priehodu, JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej nebola matkou ani len namietaná a z obsahu spisu (vyjadrení zákonných sudcov) nevyplýva.

7. Najvyšší súd svoje rozhodnutie založil na vzájomnej korelácii a vyvažovaní oboch relevantných

hľadísk (subjektívneho aj objektívneho) a v súlade s vyššie uvedeným výkladom a spomenutou judikatúrou dospel k záveru, že v prípade členov senátu 14 Co Krajského súdu v Banskej Bystrici objektívne nemožno mať pochybnosti o tom, že v predmetnej veci budú konať a rozhodovať nestranne a nezaujato, a že teda nie sú u nich dané okolnosti relevantné z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p.

8. Z týchto dôvodov najvyšší súd rozhodol, že JUDr. Peter Prichoda, JUDr. Mária Podhorová a JUDr. Anna Snopčoková nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.